

Tingmenn fyri at banna veiðu av lomviga

Landsstýrið hevur hevur samlað nógva tilfar um lomvigan og arbeiðir við spurninginum

Fleiri tingmenn eru av tí áskoðan, at lomvigin eigur at friðast alt árið. Aðrir tingmenn halda, at tað er ikki neyðugt at friða lomvigan alt árið, um vanlig veiða við skili ikki ávirkar stovnin.

Hetta kom fram á tingfundi mikudagin, tá Jógvan Durhuus fyrri tjóðveldisflokkur legði fram uppskot um at friða lomviga og álku í tðarskeiðinum frá 15. mars til 1. august.

Jógvan Durhuus segði, at uppskot um at banna lomviga-veiðu hevur fyrr verið frammi í lögtinginum. Uppskotið varð ikki samtykt, tí Fiskirannsóknarstovan um tað mundið gjordi kanningar.

Landsstýrið hevur savnað nógva tilfar saman

— Men fuglurin minskar ring alt landið, tí setur tjóðveldisflokkurinn uppskotið fram av nýggjum, segði Jógvan Durhuus, sum upplýsti, at landsstýrið hevði fingið nógva tilfar til vega og arbeiði við spurninginum. Hann mælti tí til at senda uppskotið saman við tveimum brovum, sum lögtingið hevur fingið um fuglaveiðu til landsstýrið.

Mæla til fullkomið bann

Carl Johan Bech sigur í sínum brævi, at einasta loysnin fyri lomvigastovnin er at friða hann

Myndin sýnir lomvigar á eini snari — ein veiðuháttur, sum hjak ofta hevur verið um

fullkomiliga fyri allar veiðihættir. Hann vísir í brævinum á stóð, har áður nógvar fuglur helt til. Nú siggjast bert einstakir lomvigar.

Skúvoyingar mæla í brævi teirra eisini til at friða lomvigan fullkomiliga. Teir vísa á eina kanning, sum vísti, at í 1970

vóru tvær milliónir av geldfugli til, meðan talið nú er 200.000.

Lundin var friðaður

Undir orðaskiftinum segði Jógvan Durhuus, at hann trúði, at lomvigin og álkan fóru at norast aftur, um fuglurin varð friðaður eitt vist áramál. Hann vísti á, at lundin var friðaður í síni tíð, og at stovnurin mentist aftur.

Tórálvar Mohr Olsen segði, at stórir partur av fuglaveiðuni er búfuglur og helt tað vera rætt at friða lomvigan.

Hann segði, at kanningar vístu, at minni æti var til í sjónum, og at tað var ein grund til afturgongdina í lomvigastovninum. — Vit eru ikki harrar yvir ætinum, men vit eru harra yvir veiðuni. Stovnurin kann minka so nógva, at tá ætið kemur aftur, er stovnurin so lítil, at hann mennist ikki aftur, segði Tórálvar Mohr Olsen.

Ikki rætti dagurin

Hilmar Kass helt ikki, at 1. august var rætti dagurin at loyva fuglaskjótning aftur, sum uppskotið frá tjóðveldisflokkinum miðar ímóti, tí tað er um tað mundið, at lomvigin fer á sjógvin við pisuni.

Hilmar Kass segði annars, at

tað var eingin grund til at friða lomvigan á vetri, tí fuglurin, sum fæst á vetri, er ikki fuglur, sum býr í Føroyum, men fuglur, sum bert ferðast fram við oyggjunum.

Jákup Mortensen segði, at hann helt ikki at skjótning við skili hevði so ringa ávirkan, sum nógvir vildu vera við. Hann helt ikki, at tað skuldi verða ómøguligt hjá føroyingum at veiða fugl. Agnar Nielsen var av somu áskoðan.

— Tað er ikki bert fuglurin, vit

koma heim við, sum verður raktur, men eisini annar fuglur, segði Jógvan Durhuus.

Hann var ikki samdur við teir, sum halda, at skjótning ikki er so vandamikil. Hann segði, at í tðarskeiðinum er fuglurin so viðbrekin, at verða hann fyrst órógvður, kann henda, at fuglurin als ikki tekur björgini.

Av tí at landsstýrið arbeiðir við málinum, var uppskotið frá tjóðveldisflokkinum saman við báðum brovum sent til landsstýrið.

bøkur og bløð

»Eitt støði og eitt stevnumið«

»Gev mær eitt støði at standa á, so skal eg snúgva jørðini allari sum hon er,« segði hin kendi vísindamaðurin Arkimedes. So umráðandi helt hann tað vera, at hava fast undir fótum.

Nú eru tað vist ikki mong, sum hava so stórt sjálvsálit sum Arkimedes; men mong eru tey, sum ganga við hesum sama ynski, at hava eitt fast støði at standa á.

Vit liva í eini tíð við andaligari ósig og órógv. Tað nýtast ikki nógva orð at siga frá tí, tí tað veit hvørt menniskja, sum hugsar eitt sindur og er vakandi

Støðið tykist vera farið at ridla undir okkum. Hitt gamla kristna Europa eigur einki moralskt mátingarband longur. Undanfarin ættarlið hava barst fyrri at sleppa leys úr øllum bondum, og tað eru menniskju nú sloppin, men tað tykist ikki, sum at gleðin gjordist so stór; tí hetta sama frælsið gjordist beiskt og kenst nú sum fjotur um beinini.

Hvat er rætt? Hvat er satt? Og hvørjum skulu vit trúgva?

Svorini eru mong, men einki av teimum gevur leitandi menniskjum nakran varandi tryggleika.

Gev mær eitt støði, har sum eg standi tryggur —

Soleiðis byrjar bóklingurin hjá norska professaranum Carl Fr. Wisløff »Eitt støði og eitt stevnumið«, sum Esmar A. Jacobsen hevur týtt til føroyskt.

Í hesum bóklingi verða ymsir spurningar tiknir til viðgerðar sum t.d. hesin »um vit kunnu líta á bíbliuna?« og svar hansara er »ja«. Væl er tað so, at vit kunnu koma fram á einstøk skriftstøð, ið ikki eru so greið, og tí kunnu tey vera orsök til eina skeiva bíbliuuppfatn. Í hesum bóklingi verða vit mint á, at vit ikki skulu byggja eina læru á einstøk skriftstøð, men lata tey ógreiðu skriftstøðini verða lýst út frá teimum nógvu kláru og greiðu skriftstøðunum.

Eisini kemur hann inn á spurningin »gleðiboðskapur — ella politiskt virksemi«. Tað er stundum, at politiskir flokkar ella rørsur vilja vera við, at teirra ideologi ella hugsan er í trá við ta kristnu læruna, og so verður hetta nýtt í propagandu. Men hetta er skeivt, tí tað

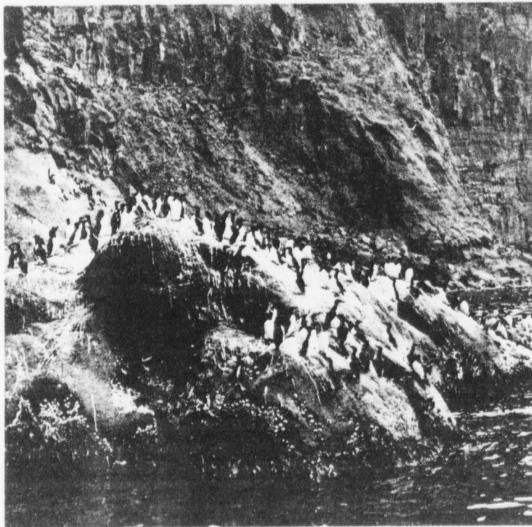
ber ikki til at seta javnaðarmerki millum tað politiska lívið og tað kristiliga, tí í veruleikanum eru tey hvørt sítt. Hetta vil kortini ikki siga, at trúgvandi fólk ikki skulu vera við í politiskum virkseimi, tí sjálvandi skulu tey eisini vera við til at ávirka samfelagið. Men ein kann ikki í politiskum viðurskiftum siga, at mín hugsan er hin einasta rætta, tí at ein kann eisini mistaka seg, og samfelagið kann eisini vera væl stýrt, hóast leiðslan ikki eru kristnir persónar.

Tað verður ofta funnist at kristni-ella heidningatrúboðarum, tí teir ikki fara í part við kollveltingarørslur í tí landinum, har teir virka. Men tað eru tvær hvoudsorsøkir, ið tala fyrri, at tað er rætt at standa utanfyrri. Fyri tað fyrsta eru teir ikki komnir til landið fyrri at lutaka í landsins politisku viðurskiftum, men til tess at boða gleðiboðskapin. Fyri tað næsta er ikki lætt at vita, hvussu aveiðingarnar av eini kollvelting fara at vera. Vit kunnu t.d. spyrja, hvussu aveiðingarnar av kollveltingini í Russlandi og Kina komu at vera. — Men harvið er ikki sagt, at kristni-boðarin ikki skal gera ta verðsligu yvirvöldina vara við, hvørja ábyrgd hon hevur mótevigei teimum lívslógum, sum Guð hevur givið.

Tað eru eisini fleiri aðrir spurningar, ið verða viðgjordir í hesum bóklingi, sum ikki eru umrøddir her. Eftir míni metan er hetta ein bók, ið er verd at lesa fleiri ferðir, tí hon viðger spurningar, sum eru aktueller og av avgerandi týdningi fyrri hin kristna.

Bóklingurin, sum forlagið hjá Kirkjuliga Missionsfelagnum hevur givið út, er 46 blaðsíður til stóðar og kostar 10 kr.

Lat meg enda hetta ummælið við enn einum broti úr bóklinginum: »Í ódeyðligu bók síni »Pílagrímsferðin« sigur Bunyan um Kristin, at hann varð spurður: »Ert tú vissur í, at tað, sum stendur skrivað í hasari bókin, er satt?« Tá svaraði Kristin: »Ja, avgjort! Tí hon er skrivað av Honum, sum ikki kann kjúgva.« Sama trygga álit kunnu vit hava til Bíbliuna. G. Z.

Hellufuglur undir Skúvoy